

ALEX ASTER

LIGHTLARK

WYKÓFIOZ

LIGHTLARK

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Lightlark**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Lightlark
Από τις Εκδόσεις Amulet Books, 2022
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alex Aster
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Chelsea Hunter
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© Alex Aster LLC, 2022
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5057-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5058-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκν 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ALEX ASTER

LIGHTLARK

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

*Για τον Ρον. Δε θα μπορούσα να γράψω την ιστορία
της αγάπης μας ακόμα κι αν προσπαθούσα...*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΑΪΛΑ

Η Άιλα Κράουν έπεφτε συχνά μέσα από λιμνούλες αστεριών και κατέληγε σε μακρινά μέρη. Πάντα χωρίς να πάρει άδεια – και, απ’ ό,τι φαινόταν, στις χειρότερες περιστάσεις.

Ακόμα και έπειτα από πέντε χρόνια, αυτά τα στιγμιαία ταξίδια εξακολουθούσαν να κάνουν τα κόκαλά της να πονάνε. Κρατούσε το αστροραβδί της σφιχτά, με την ανάσα της κρατημένη βαθιά στο στήθος της, σαν τα σπάνια αρώματα που ήταν κλεισμένα μέσα στα μπουκαλάκια τους πάνω στην τουαλέτα της, με το γυάλινο δωμάτιο να στριφογυρίζει και τα ξεχωριστά χρώματα να γίνονται ένα, έως ότου η βαρύτητα τελικά την ακινητοποίησε σαν μια ξηλωμένη κλωστή στο σύμπαν.

Μέχρι να ανοίξει η πόρτα, είχε ήδη κρύψει το ραβδί στο πίσω μέρος του φορέματός της, κατά μήκος της σπονδυλικής της στήλης.

«Τι έπαθαν τα μαλλιά σου;» είπε η Πόπι στριγκλίζοντας τόσο δυνατά, που η Τέρα ήρθε γρήγορα πίσω της, με τα πολυάριθμα μαχαίρια και τα σπαθιά στη μέση της να κροταλίζουν μεταξύ τους με θόρυβο.

Τα μαλλιά της ήταν το λιγότερο που την απασχολούσε, αν και δεν αμφέβαλλε πως έμοιαζαν με βρύα. Το ταξίδι μεταξύ των νέων χωρών των βασιλείων με το αστροραβδί της συνήθως χαλούσε ακόμα και τους πιο σφιχτούς κότσους και τις πιο καλοφτιαγμένες πλεξούδες που της έφτιαχνε η Πόπι – ένα απροσδόκητο θετικό στοιχείο, αν ήθελε να είναι ειλικρινής.

Η Άιλα δεν προσποιούνταν πως ήταν ειδική στη χρήση της συσκευής. Στην αρχή η λιμνούλα των αστεριών την πήγαινε σε αναπάντεχα μέρη: στα χιονισμένα χωριά της νέας χώρας του Μούνλινγκ· στα ιπτάμενα βουνά της νέας χώρας του Σκάιλινγκ· σε μερικές περιοχές που δεν είχαν αποικηθεί από κανένα από τα έξι βασιλεία. Σιγά σιγά έμαθε πώς να επιστρέφει στις περιοχές στις οποίες είχε ήδη πάει. Μόνο ως εκεί έφτανε η ικανότητά της να χειρίζεται το αστροραβδί. Το μόνο που ήξερε με βεβαιότητα ήταν ότι η μυστηριώδης συσκευή τής επέτρεπε με κάποιον τρόπο να ταξιδεύει εκατοντάδες χιλιόμετρα μέσα σε δευτερόλεπτα.

Η Τέρα αναστέναξε, με το χέρι της να πέφτει από τη λαβή της λεπίδας της. «Απλά της έφυγαν μερικές τούφες, Πόπι».

Η Πόπι την αγνόησε. Έτρεξε κοντά στην Άιλα, κρατώντας μια βούρτσα και ένα φιαλίδιο με ένα πηχτό έλαιο με τον ίδιο τρόπο που η Τέρα είχε μάθει στην Άιλα πριν από χρόνια να κρατάει όπλα. Η Άιλα χαμογέλασε στη δασκάλα μάχης πάνω από τον ώμο της δασκάλας γοητείας και έβγαλε μια κραυγή, καθώς η Πόπι τράβηξε απότομα τα τσιμπιδάκια.

Η Πόπι κούνησε το κεφάλι της. «Πρέπει να αρχίσω απ' την αρχή». Στερέωσε τα τσιμπιδάκια ανάμεσα στα χείλη της και μίλησε με αυτά στο στόμα της. «Σε αφήνω μόνη σου για μία ώρα και γίνεσαι χάλια. Μέχρι και την πόρτα κλειδώσα για να είμαι σίγουρη! Πώς, στο όνομα του βασιλείου, κατάφερες να γίνεις ένα χάλι μέσα στο ίδιο σου το δωμάτιο, μικρό πουλί;»

Στο ίδιο της το δωμάτιο... Το δωμάτιό της δεν ήταν δικό της. Ήταν μια γυάλινη σφαίρα, τα απομεινάρια ενός παλιού θερμοκηπίου. Όμως οι υαλοπίνακες είχαν περαστεί με μπογιά, τα παράθυρα είχαν σφραγιστεί και είχαν αφαιρεθεί όλες οι πόρτες, εκτός από μία.

Ήταν ένα μικρό πουλί, όπως ακριβώς την αποκαλούσε η Πόπι, και μερικές φορές ακόμα και η Τέρα. Ένα πουλί μέσα σε ένα κλουβί.

Η Άιλα σήκωσε τους ώμους της. «Έκανα απλά λίγη ξιφασκία». Η Πόπι και η Τέρα ήταν η μοναδική της οικογένεια – παρόλο που δεν ήταν συγγενείς της. Όλοι όσοι μοιράζονταν το ίδιο αίμα μαζί

της είχαν πεθάνει πολύ καιρό πριν. Ωστόσο, δεν ήξεραν ούτε εκείνες για το αστροραβδί. Αν το ήξεραν, δε θα την άφηναν ποτέ να το χρησιμοποιήσει. Ήταν το μοναδικό κλειδί για να μπορεί να βγαίνει από το κλουβί. Και η Άιλα είχε κλειδωθεί μέσα όχι μόνο για τη δική της ασφάλεια... αλλά και όλων των άλλων.

Η Τέρα την κοίταξε καχύποπτα προτού στρέψει το βλέμμα της στον τοίχο. Δεκάδες σπαθιά κρέμονταν εκεί σε μια λαμπερή σειρά, σαν ένας αυτοσχέδιος καθρέφτης. «Είναι κρίμα που δεν μπορείς να πάρεις μαζί σου κανένα από αυτά», είπε, με το δάχτυλό της να γλιστράει κατά μήκος του τοίχου με τις λεπίδες. Η ίδια είχε δώσει στην Άιλα καθένα από αυτά τα σπαθιά παίρνοντάς τα από το αρχαίο απόθεμα του κάστρου. Η Άιλα τα είχε κερδίσει έπειτα από κάθε της επίτευγμα κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσης.

Η Πόπι γέλασε σαρκαστικά. «Αυτός είναι ο μοναδικός κανόνας της Εκατονταετηρίδας με τον οποίο συμφωνώ. Δε θέλουμε να επιβεβαιώσει η Άιλα τις φριχτές απόψεις που έχουν τα άλλα βασίλεια για εμάς».

Η Άιλα ένωθε το στομάχι της να ανακατεύεται από το άγχος, σαν φύλλα που χορεύουν σε μια καταιγίδα. Πίεσε τον εαυτό της να χαμογελάσει, ξέροντας ότι αυτό θα εξαφάνιζε την ενόχληση της Πόπι – η φύλακας της πάντα της έλεγε ότι δε χαμογελούσε αρκετά. Η Άιλα δεν είχε γνωρίσει πολλούς ανθρώπους, όμως εκείνους που είχε γνωρίσει της ήταν εύκολο να τους καταλάβει. Έπρεπε απλά να ανακαλύψει τα κίνητρό τους. Όλοι ήθελαν κάτι. Και κάποια πράγματα της ήταν πιο εύκολο να τα δώσει: ένα χαμόγελο για τη δασκάλα γοητείας που είχε περάσει σχεδόν δυο δεκαετίες διδάσκοντας στη μαθήτριά της τρόπους: ένα κομπλιμέντο για μια γυναίκα που θεωρούσε την ομορφιά το πιο πολύτιμο πράγμα απ' όλα. «Πόπι, όσο όμορφη κι αν είσαι, όλες οι φριχτές τους απόψεις για εμάς είναι αληθινές. Είμαστε τέρατα».

Η Πόπι αναστέναξε καθώς τοποθέτησε το τελευταίο τσιμπιδάκι στα μαλλιά της Άιλα. «Εσύ όχι», είπε με νόημα. Και παρόλο που τα λόγια της συνοδεύονταν από αγάπη, έκαναν το στομάχι της να σφιχτεί από τον τρόμο.

«Είναι έτοιμοι», είπε η Τέρα. Έκανε μερικά βήματα προς το έπιπλο της τουαλέτας. Η Άιλα την κοίταξε μέσα από τον καθρέφτη, με τις παρυφές του, λεκιασμένες από τα χρόνια. «Εσύ είσαι;»

Όχι. Και δε θα ήταν ποτέ. Η Εκατονταετηρίδα ήταν πολλά πράγματα μαζί. Ένα παιχνίδι. Μια ευκαιρία να σπάσει τις πολλές κατάρες που μάζιζαν τα έξι βασίλεια. Ένας τρόπος για να κερδίσει ασύγκριτη δύναμη. Μια συνάντηση των έξι ηγετών. Εκατό μέρες σε ένα καταραμένο νησί που εμφανιζόταν μόνο κάθε εκατό χρόνια. Και για την Άιλα... Σχεδόν βέβαιος θάνατος.

Είσαι έτοιμη, Άιλα; είπε μια φωνή μέσα στο κεφάλι της, χλευαστική και σκληρή.

Ο φόβος της μετριάζοταν μόνο από την περιέργειά της. Πάντα λαχταρούσε κάτι περισσότερο... απ' όλα: περισσότερες εμπειρίες, περισσότερα μέρη, περισσότερους ανθρώπους.

Το μέρος στο οποίο πήγαινε –το Λάιτλαρκ– ήταν φτιαγμένο από περισσότερα. Προτού τον ανακαλύψουν οι φύλακές της και τον σφραγίσουν, η Άιλα το έσκαγε μέσα από έναν χαλαρό υαλοπίνακα στο δωμάτιό της και έμπαινε στο δάσος. Εκεί γνώρισε μια Γηραιά που ζούσε κάποτε στο Λάιτλαρκ, όπως ζούσαν όλοι οι Γουάιλντλινγκ πριν από τις κατάρες: προτού φύγουν τα περισσότερα βασίλεια από το νησί για να δημιουργήσουν νέες χώρες μετά το χάος που ξέσπασε. Οι ιστορίες της ήταν φρούτα σε ένα δέντρο – γλυκιές και περιορισμένες. Μιλούσε για βασιλιάδες που μπορούσαν να πιάσουν τον ήλιο στα χέρια τους, για γυναίκες με λευκά μαλλιά που μπορούσαν να κάνουν τη θάλασσα να χορεύει, για κάστρα σε σύννεφα και για λουλούδια που άνθιζαν καθαρή δύναμη.

Αυτό ήταν πριν από τις κατάρες. Τώρα το νησί ήταν μια σκιά του εαυτού του, παγιδευμένο σε μια παντοτινή καταιγίδα που καθιστούσε αδύνατο να ταξιδέψεις σε αυτό, πλην κατά την Εκατονταετηρίδα, είτε με πλοίο είτε ακόμα και με μαγεία.

Ένα βράδυ η Άιλα βρήκε τη Γηραιά στη βάση ενός δέντρου, γυρισμένη στο πλευρό της. Ίσως να είχε σκεφτεί πως η γυναίκα κοιμόταν, αν το ηλιοκαμένο δέρμα της δεν είχε γίνει φλοιός, αν οι

φλέβες της δεν είχαν μετατραπεί σε κισσούς. Οι Γουάιλντλινγκ χειραγωγούσαν τη φύση στη ζωή και γίνονταν ένα μαζί της στον θάνατο. Όμως δεν υπήρχε τίποτα φυσικό στον θάνατο της Γηραιάς. Παρόλο που ήταν πάνω από πεντακοσίων ετών, παρόλο που βρισκόταν μακριά από τη δύναμη του Λάιτλαρκ, είχε πεθάνει πάρα πολύ νωρίς. Ο θάνατός της ήταν ο πρώτος από πολλούς. Και το φταιξιμο ήταν της Άιλα.

Η Τέρα επανέλαβε την ερώτησή της, με τα σκούρα πράσινα μάτια της να έχουν το ίδιο χρώμα με τα φύλλα και τον κισσό που τύλιγαν το παλάτι του Γουάιλντλινγκ, σαν ένα δέρμα πάνω στα πάντα. Το ίδιο χρώμα με τα μάτια της Άιλα. «Είσαι έτοιμη;»

Η Άιλα ένευσε, παρόλο που τα δάχτυλά της έτρεμαν καθώς άπλωσε τα χέρια της για να πάρει το στέμμα που βρισκόταν μπροστά της. Ήταν ένας απλός χρυσός κρίκος, διακοσμημένος με χρυσαφένια μπουμπουκία, φύλλα και ένα φίδι με τη γλώσσα του έξω. Το τοποθέτησε πάνω στο κεφάλι της, φροντίζοντας να μη μετακινήσει τα τσιμπιδάκια που κρατούσαν τα μακριά καστανά μαλλιά της μακριά από το πρόσωπό της.

«Πανέμορφη», είπε η Πόπι. Η Άιλα δε χρειαζόταν να ακούσει το κομπλιμέντο για να ξέρει ότι ήταν αλήθεια. Η ομορφιά ήταν χάρισμα του Γουάιλντλινγκ – και κατάρα. Μια κατάρα που είχε σκοτώσει τη μητέρα της: πράγμα που καθιστούσε το γεγονός ότι είχε, όπως έλεγαν, το πρόσωπο της μητέρας της ακόμα πιο ανησυχητικό. Η Πόπι συνάντησε τα μάτια της Άιλα μέσα από τον καθρέφτη και είπε παθιασμένα: «Είσαι αρκετή, μικρό πουλί. Καλύτερη απ' όλους εκείνους».

Μακάρι να ήταν αλήθεια αυτό.

Η Άιλα μπορούσε να νιώσει τον πανικό να χωρίζει τα χαρακτηριστικά της στη μέση. Κι αν αυτή ήταν η τελευταία φορά που έβλεπε τις φύλακές της; Κι αν δεν επέστρεφε ποτέ στο δωμάτιό της; Τα χέρια της λειτούργησαν με ένστικτο και απλώθηκαν προς τις δύο φύλακές της, θέλοντας να τις αγγίξει για τελευταία φορά.

Προτού μπορέσει να το κάνει, η Τέρα της έριξε ένα αυστηρό βλέμμα που την έκανε να κοκαλώσει.

Ο συναισθηματισμός είναι εγωιστικός, έμοιαζε να λέει ο τρόπος που την κοιτούσε.

Η Εκατονταετηρίδα δε γινόταν για εκείνη. Πινόταν για τη διάσωση του βασιλείου της. Του λαού της.

Έπειτα από αυτή την επίπληξη, η Άιλα ίσιωσε την πλάτη της και σηκώθηκε σιγά σιγά όρθια, νιώθοντας το βάρος του στέμματός της πολύ μεγαλύτερο απ' όσο πραγματικά ήταν. «Ξέρω τι πρέπει να κάνω», είπε. Κάθε ηγέτης έφτανε στην Εκατονταετηρίδα με ένα σχέδιο. Η Τέρα και η Πόπι είχαν εμφυτεύσει το δικό τους στο μυαλό της Άιλα από τότε που ήταν παιδί. «Θα ακολουθήσω τις εντολές σας».

«Ωραία», είπε η Τέρα. «Επειδή είσαι η μόνη μας ελπίδα».

Το κάστρο του Γουάιλντλινγκ ήταν περισσότερο έξω παρά μέσα. Οι διάδρομοι ήταν γέφυρες. Δέντρα άπλωναν τα μπράτσα τους μέσα στον διάδρομο, με τα κλαδιά να σκαλώνουν απαλά στο φόρεμά της σαν να ήθελαν να πουν «αντίο». Φύλλα θρόιζαν στα πλευρά της Άιλα, καθώς διέσχιζε τις ατελείωτες αίθουσες στις οποίες δεν της επιτρεπόταν η πρόσβαση, με την Πόπι και την Τέρα ακριβώς πίσω της. Κισσοί απλώνονταν στους τοίχους. Πουλιά μπαινόβγαιναν πετώντας όποτε ήθελαν. Ο άνεμος σφύριζε μέσα στους διαδρόμους, κάνοντας την κάπα της Άιλα να ανεμίζει πίσω της. Φορούσε σκούρο πράσινο για να τιμήσει το βασίλειό της, ένα ύφασμα που κολλούσε στα πλευρά της, στη μέση της, στα γόνατά της, και μαζευόταν στα πόδια της. Η κάπα της ήταν αραχνοϋφαντη, αρκετά διάφανη ώστε να ακυρώνει τον παραδοσιακό σκοπό της, ο οποίος ήταν η σεμνότητα. Και αυτή η επιλογή αντιπροσώπευε το βασίλειό της όπως ακριβώς έκανε και το χρώμα της.

Οι Γουάιλντλινγκ ήταν πάντα περήφανοι για τα σώματά τους, την ομορφιά και την ικανότητά τους. Πάντα αγαπούσαν άγρια, ζούσαν ελεύθερα και πολεμούσαν μανιασμένα.

Πριν από πεντακόσια χρόνια καθένα από τα έξι βασίλεια –το Γουάιλντλινγκ, το Στάρλινγκ, το Μούνλινγκ, το Σκάιλινγκ, το Σάνλινγκ και το Νάιτσειντ– δέχτηκε μια κατάρα, με τις δυνάμεις όλων

τους να μετατρέπονται στα προσωπικά τους δηλητήρια. Κάθε κατάρα ήταν μοναδική στη μοχθηρότητά της.

Η κατάρα του Γουάιλντλινγκ ήταν διπλή. Ήταν καταδικασμένοι να σκοτώνουν οποιοδήποτε ερωτεύονταν – και να ζουν τρώγοντας αποκλειστικά με ανθρώπινες καρδιές. Μεταμορφώθηκαν σε τρομακτικά όμορφα τέρατα, με τη μοχθηρή δύναμη να σαγηνεύουν με ένα και μόνο βλέμμα.

Χιλιάδες άντρες και γυναίκες του Γουάιλντλινγκ είχαν σκοτωθεί από τότε. Η αγάπη έγινε απαγορευμένη. Ριψοκίνδυνη. Λιγότερα παιδιά γεννιόνταν... και οι κόρες ήταν πάντα πιο συνηθισμένες για το βασίλειό τους. Παρόλο που η αγάπη είχε διάφορες μορφές, οι άντρες σκοτώνονταν πιο συχνά, όταν παραβιάζονταν οι κανόνες, και σιγά σιγά το Γουάιλντλινγκ έγινε μια μικρή κοινότητα που κατά κύριο λόγο αποτελούνταν από πολεμίστριες που προκαλούσαν φόβο και μίσος. Ήταν αδύναμες, εφόσον λιγότερα άτομα σήμαιναν λιγότερη δύναμη. Η Εκατονταετηρίδα ήταν η μοναδική τους ευκαιρία να βάλουν ένα τέλος στις κατάρες τους, να επιστρέψουν στην προηγούμενη δόξα τους και να ανακτήσουν τη δύναμη που τόσο απελπισμένα χρειάζονταν. Η Άιλα ήταν η μοναδική τους ευκαιρία.

Είσαι η μόνη μας ελπίδα...

Τους άκουσε προτού τους δει. Να ψέλνουν τα αρχαία τους λόγια και να χτυπούν τις λεπίδες τους μεταξύ τους σαν όργανα. Ο έλεγχος που ασκούσε το Γουάιλντλινγκ πάνω στη φύση ήταν εμφανής. Λουλούδια άρχισαν να ανθίζουν και να χύνονται από το μπαλκόνι, ως τον διάδρομο, σταματώντας μόνο όταν έφτασαν στα πόδια της. Μεγάλωναν προοδευτικά, σχηματίζοντας μια λιμνούλα από πέταλα που έφτασε ως τους αστραγάλους της. Σύμφωνα με τον θρύλο, χίλια χρόνια νωρίτερα οι Γουάιλντλινγκ μπορούσαν να δημιουργούν ολόκληρα δάση με μισή σκέψη ή να μετακινούν βουνά με ένα τίναγμα των καρπών τους.

Τώρα, εκατοντάδες χρόνια μετά την κατάρα και μακριά από τη δύναμη του νησιού, οι ικανότητές τους είχαν περιοριστεί σε κάτι λίγο πιο ισχυρό από ταχυδακτυλουργικά κόλπα.

Η Άιλα περπάτησε προσεκτικά πάνω από τα λουλούδια, έως ότου οι τοίχοι του κάστρου τελείωσαν και ήρθε αντιμέτωπη με εκατοντάδες Γουάιλντλινγκ που ζητωκραύγαζαν.

Τα δέντρα από πάνω γεννούσαν κεράσια, μούρα και κατακόκκινα λουλούδια, που έπεφταν στο πλήθος σε μια χρωματιστή βροχή. Τα ζώα έβγαιναν από το δάσος και γίνονταν ένα με την ομάδα, για να καθίσουν δίπλα στους συντρόφους τους. Οι δυνάμεις των Γουάιλντλινγκ διέφεραν ως προς τον τρόπο που χειραγωγούσαν τη φύση, όμως συχνά συμπεριελάμβαναν μια σχέση με τα ζώα – η Τέρα είχε έναν μεγάλο πάνθηρα που ονομαζόταν Σκιά, στον οποίο μιλούσε με την ίδια ευκολία με την οποία επικοινωνούσε με την Άιλα. Η Πόπι είχε ένα κολιμπρί που του άρεσε να φωλιάζει μέσα στα μαλλιά της.

Όταν η Άιλα ένευσε, το πλήθος σιώπησε.

«Είναι τιμή μου που εκπροσωπώ το βασιλείο μας σε αυτή την Εκατονταετηρίδα». Ο σφυγμός της Άιλα έγινε πιο γρήγορος, ένας συνεχής χτύπος κατά μήκος των οστών της. Κοίταξε το πλήθος, τα πανέμορφα, γεμάτα ελπίδα πρόσωπα. Κάποιες Γουάιλντλινγκ φορούσαν φορέματα φτιαγμένα από κομμάτια υφάσματος που είχε διακοσμηθεί με φύλλα και κισσούς. Κάποιες δε φορούσαν απολύτως τίποτα, πέρα από τα σπαθιά που ήταν δεμένα στις πλάτες τους. Κάποιες είχαν μόλις τραφεί, με τα χείλη τους λεκιασμένα με ένα σκούρο κόκκινο χρώμα. Η Άιλα τις κοιτούσε και έβαλε τα δυνατά της για να μην τρέμει· να μην αφήσει τη φωνή της να σπάσει, να μην μπερδέψει τα λόγια της ή να μην τις αφήσει να αναρωτηθούν ούτε για μια στιγμή για τον λόγο που η ηγέτιδά τους συχνά κρυβόταν πίσω από τους χοντρούς τοίχους του κάστρου της. Γιατί απαγορευόταν στους υπηρέτες να μπαίνουν στα δωμάτια της. Προσπάθησε να μην αναρωτηθεί πόσες από αυτές τις Γουάιλντλινγκ είχαν ακούσει την ίδια διακήρυξη πριν από εκατό χρόνια, από μια διαφορετική ηγέτιδα – πόσες από εκείνες είχαν απομείνει καν, μετά την πρόσφατη σειρά θανάτων. Έδωσε μια υπόσχεση, επειδή αυτό ζητούσε ο λαός της. Διαβεβαίωση. Δύναμη. «Ορκίζομαι να λύσω την κατάρα μας μια για πάντα».

Θα είχαν κάθε δικαίωμα να ανησυχούν. Η αποτυχία της Άιλα θα τους καταδίκασε όλους για τουλάχιστον άλλον ένα αιώνα. Και είχαν ήδη υπάρξει τέσσερις αποτυχημένες Εκατονταετηρίδες. Η Άιλα έσφιξε τα δόντια της, περιμένοντας από το συγκεντρωμένο πλήθος να δει όσα έκρυβε – περιμένοντας να αποδειχτεί λανθασμένη η αντίληψή της για το τι ήθελαν.

Όμως ο πρωινός αέρας γέμισε με κραυγές και υψωμένες λεπίδες. Τα πουλιά στρίγκλιζαν από τις κορυφές των δέντρων. Ο άνεμος έκανε τα φύλλα να θροΐζουν δυνατά. Ανακουφισμένη, η Άιλα κατέβηκε τη σκάλα που ήταν γεμάτη πέταλα, με τη φύση να ανθίζει στα πόδια της καθώς το πλήθος χωρίστηκε, ανοίγοντας ένα μονοπάτι προς τα πιο αρχαία δίδυμα δέντρα τους.

Οι ρίζες τους υψώνονταν στον αέρα, μετά πλέκονταν μεταξύ τους, σχηματίζοντας μια πανύψηλη αψίδα, στρογγυλή σαν μεγεθυντικός φακός. Από πίσω της περίμενε η άλλη πλευρά του δάσους, ασφαλής και οικεία. Όμως δε θα πήγαινε εκεί. Η Άιλα κατάπιε. Προετοιμαζόταν γι' αυτή τη στιγμή όλη της τη ζωή. Τα χέρια της Τέρα και της Πόπι βρήκαν τους ώμους της.

Η Άιλα πέρασε από την πύλη που λειτουργούσε μόνο μία φορά κάθε εκατό χρόνια, με τα τελευταία λόγια που είπε στις φύλακές της φρέσκα στο μυαλό της: *Θα ακολουθήσω τις εντολές σας.*

Ευχήθηκε να μην ήταν ψέμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

ΤΟ ΝΗΣΙ

Η πύλη έκλεισε με έναν κυματισμό πίσω της, πνίγοντας τις ζητωκραυγές. Απέμεινε μόνο η τραχιά ανάσα της Άιλα. Έκανε ένα βήμα μπροστά και την τύφλωσε ένα φως που έμοιαζε με χίλια ετοιμοθάνατα αστέρια και ήλιους.

Τρέκλισε στο πλάι. Ένα χέρι απλώθηκε για να τη σταθεροποιήσει.

«Άνοιξε τα μάτια σου», είπε μια φωνή, σκοτεινή και εντυπωσιακή σαν τα μεσάνυχτα.

Η Άιλα δεν είχε συνειδητοποιήσει καν ότι ήταν κλειστά. Με ένα βλεφάρισμα, ο κόσμος τρεμούλιασε και μετά σταθεροποιήθηκε· αυτό το ταξίδι ήταν πολύ χειρότερο από εκείνα που έκανε με το αστροραβδί της.

Στο πρόσωπο του άντρα που την κοιτούσε ήταν ζωγραφισμένη θυμηδία. Επίσης, της φαινόταν γνωστός. Ήταν τόσο ψηλός, που η Άιλα έπρεπε να σηκώσει το πιγούνι της για να συναντήσει τα μαύρα σαν κάρβουνα μάτια του. Τα μαλλιά του έπεφταν σαν μελάνι πάνω από το χλομό του μέτωπο. Αναμφίβολα ήταν Νάιτσεϊντ. Που σήμαινε...

«Σ' ευχαριστώ, Γκρίμσο», είπε αποφασιστικά η Άιλα. Ίσως γρήγορα το σώμα της και κοίταξε γύρω της, ελπίζοντας ότι δεν την είχε δει κανείς να παραπατάει. Μπορούσε σχεδόν να ακούσει την Πόπι και την Τέρα, στο κάθε της αυτί, να την κατασαδιάζουν.

Όμως εκτός από την Άιλα και τον Νάιτσεϊντ, ο γκρεμός ήταν άδειος. Γύρισε, και ένας μικροσκοπικός πνιχτός ήχος αντήχησε στο

πίσω μέρος του λαιμού της. Η θάλασσα μαινόταν άγρια δεκάδες μέτρα κάτω. Παραλίγο να γίνει ένα με τα κοφτερά βράχια, πράγμα που θα έβαζε τέλος στα σχέδιά της να σώσει τον λαό της προτού καν αρχίσει η Εκατονταετηρίδα.

Να βάλει τέλος σε όλα της τα σχέδια.

«Αυτό θα ήταν ατυχές». Ο ηγέτης του Νάιτσεϊντ μειδίασε, αποκαλύπτοντας ένα λακκάκι τελείως παράταιρο με το σκληρό του πρόσωπο. «Μπορείς να με αποκαλείς Γκριμ,* Άιλα».

Γκριμ... Τι απαισία λέξη, σκέφτηκε η Άιλα, για να τη φοράει κανείς με περηφάνια. Ωστόσο, το όνομα του ταίριαζε. Υπήρχε όντως κάτι δυσοίωνα κάτω από εκείνο το χαμόγελο, μια αμυδρή σκιά που ίσως να γινόταν τερατώδης στο σκοτάδι.

«Έχουμε ξανασυναντηθεί;» Δεν ήταν ότι ήξερε το όνομά της, όχι. Αυτό ήταν αναμενόμενο. Ούτε το ότι το πρόφερε ολόσωστα, σαν τον συριγμό ενός φιδιού, με όλα τα γράμματα τονισμένα. Ήταν κάτι άλλο...

Εκείνο το χαμόγελο έσβησε. «Αν είχαμε ξανασυναντηθεί», τα μάτια του χαμήλωσαν μονάχα για μια στιγμή, «θα ήταν μόνο για μια φορά».

Η Άιλα ένιωσε το πρόσωπό της να κοκκινίζει κάτω από το βλέμμα του. Δεν περνούσε πολύ χρόνο με άντρες, πέρα από κάποιες σπάνιες επαφές, πάντα υπό αυστηρή επίβλεψη, καθώς και στα μυστικά ταξίδια της στις άλλες νέες χώρες με το αστροραβδί της. Ειδικότερα με άντρες που έδειχναν σαν αυτόν. Ειδικότερα με άντρες που δεν έδειχναν να φοβούνται ούτε εκείνη ούτε την κατάρρα της.

Συνοφρυώθηκε. Θα έπρεπε να φοβάται. Αν μια Γουάιλντλινγκ το επιθυμούσε, θα μπορούσε να οδηγήσει ένα άτομο να πέσει από έναν γκρεμό κάνοντάς το να την κυνηγήσει. Ήταν αδύνατο να αντισταθεί κάποιος στη δύναμή τους να σαγηνεύουν – αν και αυτή η δύναμη ήταν απαγορευμένη κατά τη διάρκεια των εκατό ημερών. Ο Νάιτσεϊντ θα πρέπει να πίστευε ότι ήταν ασφαλής.

Δεν ήταν.

---

* Grim στο πρωτότυπο, που σημαίνει δυσοίωνος, δυσάρεστος. (Σ.τ.Μ.)

Κάθε Εκατονταετηρίδα ήταν ένα γιγάντιο παιχνίδι, μια ευκαιρία να κερδίσει κάποιος απaráμιλλη ικανότητα. Λεγόταν ότι όποιος έλυνε τις κατάρες εκπληρώνοντας την προφητεία θα αποκτούσε όλη τη δύναμη που είχε χρειαστεί για να σχηματιστούν – το απόλυτο έπαθλο.

Μήπως ο σκοπός του φλερτ του ήταν να της αποσπάσει την προσοχή;

Η Άιλα τον αγριοκοίταξε. Ο Γκριμ χαμογέλασε ακόμα πιο πλατιά. Ενδιαφέρον.

Κάθε εκατό χρόνια από τότε που είχαν δημιουργηθεί οι κατάρες, το Λάιτλαρκ εμφανιζόταν μόνο για εκατό μέρες, απελευθερωμένο από την αδιαπέραστη καταιγίδα του. Οι ηγέτες όλων των βασιλείων καλούνταν να ταξιδέψουν από τις νέες χώρες στις οποίες είχαν εγκατασταθεί αφότου δραπέτευσαν από το Λάιτλαρκ, για να προσπαθήσουν να λύσουν τις κατάρες που έδεναν τόσο τις δυνάμεις τους όσο και το ίδιο το νησί. Κάθε βασίλειο, εκτός από το Νάιτσειντ. Οι Νάιτσειντ είχαν τη δύναμη να πλάθουν κατάρες, πράγμα που τους καθιστούσε βασικούς υπόπτους ότι ήταν εκείνοι που τις δημιούργησαν εξ αρχής, παρόλο που οι ίδιοι το αρνούνταν. Φέτος, απ' ό,τι φαινόταν, ο βασιλιάς του Λάιτλαρκ ήταν απελπισμένος. Ήταν η πρώτη Εκατονταετηρίδα στην οποία είχε προσκληθεί το Νάιτσειντ.

Ο Γκριμ έπιασε το μπράτσο της άλλη μια φορά. Προτού η Άιλα προλάβει να αντιδράσει, τη μετακίνησε απαλά στο πλάι. Έπειτα από μια στιγμή το γιγάντιο σημάδι στην άκρη του γκρεμού –ένα σύμβολο που αντιπροσώπευε και τα έξι βασίλεια– άρχισε να λάμπει χρυσό και κάποιος άλλος εμφανίστηκε από το πουθενά, εκεί ακριβώς που ήταν η Άιλα μέχρι πριν από λίγο.

Ένας γαλάζιος μανδύας ανέμιση προτού πέσει πάνω σε γυμνούς, πολύ σκούρους ώμους και μυώδη μπράτσα. Ο άντρας είχε φρύδια πιο μεγάλα από τα μάτια του, σμιλευμένο πιγούνι και ένα περιποιημένο κοντό γένι που πλαισίωνε το ροζ στόμα του. Ο Αζούλ, ηγέτης του Σκάιλινγκ. Η Άιλα γνώριζε τα ονόματά τους από τότε που έμαθε να μιλάει. Ο Αζούλ και ο Γκριμ ήταν και οι δύο αρχαίοι,

πάνω από πεντακοσίων ετών. Ζούσαν τη μέρα που δημιουργήθηκαν οι κατάρες. Ήταν θρύλοι – σε σύγκριση με αυτούς, εκείνη ήταν ασήμαντη.

Προφανώς οι αιώνες δεν ήταν αρκετός χρόνος για να γίνουν ο Αζούλ και ο Γκριμ φίλοι. Ο Σκάιλινγκ ένευσε κοφτά στον Νάιτσειντ, και το χαμόγελο του Γκριμ έγινε μοχθηρό. Χλευαστικό. Ο Αζούλ στράφηκε στην Άιλα και έκανε μια βαθιά υπόκλιση, πιάνοντας το χέρι της.

«Χαίρομαι που έχουμε καινούργιο γουάιλντλινγκ αίμα σε αυτή την Εκατονταετηρίδα», είπε. Τα φωτεινά του μάτια συνάντησαν τα δικά της, και μετά παρατήρησε τα δάχτυλά της, καθένα φορτωμένο με δαχτυλίδια με πετράδια μεγάλα σαν βελανίδια. Παρόλο που τα υπόλοιπα βασίλεια αρέσκονταν να θεωρούν τους Γουάιλντλινγκ βάρβαρους, ο πλούτος τους ήταν αδιαμφισβήτητος. Ο έλεγχος της φύσης είχε τα πλεονεκτήματά του. «Μα τα σύννεφα, δεν έχω ξαναδεί τόσο μεγάλο διαμάντι!»

Για την Άιλα ήταν απλά μια πέτρα. Όμορφη, φυσικά, όμως κάτι που υπήρχε διαθέσιμο σε τόσο μεγάλες ποσότητες δεν έμοιαζε ποτέ ξεχωριστό. Τα πολύτιμα πετράδια δημιουργούνταν όταν ασκούσαν μεγάλη δύναμη πάνω στη φύση, και κατά τη διάρκεια των αιώνων τα λαμπερά πετράδια είχαν σχηματιστεί κάτω από το έδαφος του Γουάιλντλινγκ, βγαίνοντας τελικά μέσα από το χώμα, για να ανθίσουν σαν λουλούδια. Ήταν δύσκολο να μη σκοντάψεις πάνω σε κάποια πολύτιμη πέτρα στη χώρα της Άιλα, πράγμα που εκείνη γνώριζε μονάχα μέσα από κείμενα και σίγουρα όχι από προσωπική εμπειρία. Απ' όσο, τουλάχιστον, ήξεραν η Τέρα και η Πόπι.

Η Τέρα πάντα έλεγε ότι εκείνες οι λαμπερές πέτρες ήταν ο λόγος που είχαν μια τόσο σταθερή παροχή καρδιών. Κλέφτες από άλλα βασίλεια, ανόητοι, τολμηροί και μοχθηροί, έμπαιναν κρυφά στην περιοχή τους για τα διαμάντια.

Η Άιλα χαμογέλασε. Ωστε στον Σκάιλινγκ άρεσαν τα πετράδια... Έβγαλε το δαχτυλίδι από το χέρι της και το πέρασε στο πιο μακρύ δάχτυλο του Αζούλ χωρίς δισταγμό. «Σου πηγαίνει περισσότερο απ' ό,τι σε μένα».

Ο Αζούλ έδειχνε έτοιμος να φέρει αντίρρηση, αλλά δεν το έκανε.

Εμφανίστηκε μια γυναίκα, προσπερνώντας τους με άνεση, λες και το πέρασμα από πύλες ήταν κάτι φυσιολογικό όσο η παλίρροια. Στράφηκε στην Άιλα. Έμοιαζε να συνοφρυώνεται με την ίδια ευκολία με την οποία χαμογελούσαν οι περισσότεροι άνθρωποι. «Ωστε, λοιπόν, αυτό είναι το καινούργιο κατοικίδιο;»

Ένα κάρβουνο άναψε μέσα στο στήθος της Άιλα. Τα υπόλοιπα βασίλεια έβλεπαν τις πολεμίστριες ως βάρβαρες πλανεύτρες, θηρεύτριες που δελέαζαν εραστές και μετά έτρωγαν τις καρδιές τους.

Στην πραγματικότητα, η Άιλα δεν μπορούσε να τα αδικήσει. Επειδή αυτό ήταν σχεδόν η αλήθεια.

Όμως οι Γουάιλντλινγκ ήταν περισσότερα πράγματα. Τουλάχιστον, ήταν κάποτε. Και θα μπορούσαν ακόμα να γίνουν.

Παρόλο που εν μέρει ήθελε να πει κάτι που πιθανότατα θα μετάνιωνε, η Άιλα ήξερε ότι η ηγέτιδα ήθελε να προκαλέσει την αντίδρασή της. Προσπαθούσε να κάνει την Άιλα να δείξει το τέρας που έκρυβε μέσα της, να αποδείξει στους υπολοίπους ότι δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα αιμοδιψές κτήνος. Αντί γι' αυτό, η Άιλα έκανε μια υπόκλιση. «Είναι τιμή μου που σε γνωρίζω, Κλίο», είπε, χαμηλώνοντας το κεφάλι της με σεβασμό. Η Κλίο ήταν η μεγαλύτερη ανάμεσά τους, μεγαλύτερη ακόμα και από τον βασιλιά του Λάιτλαρκ, ο οποίος κυβερνούσε και τους Σάνλινγκ. Η ηλικία της έμοιαζε παράταιρη με το απολύτως λείο, νεανικό της πρόσωπο. Παρόλο που οι περισσότεροι ηγέτες ήταν εκατοντάδες χρόνια νεότεροι από εκείνη, ήταν σχεδόν δύσκολο να διακρίνει κανείς τη διαφορά ανάμεσα σε εκείνους και στην Άιλα. Σχεδόν.

Αντί να διατυπώσει άλλη προσβολή, η Κλίο ύψωσε απλά το πιγούνι της και χαμογέλασε ειρωνικά, κοιτάζοντας το πράσινο φόρεμα της Άιλα λες και είχε εμφανιστεί στο νησί γυμνή. Σε σύγκριση με τα ρούχα της Μούνλινγκ, έτσι έμοιαζε. Το λευκό φόρεμα της Κλίο είχε μακριά μανίκια που έμοιαζαν με λευκές ακτίνες του φεγγαρόφωτου, έναν γιακά που έφτανε ως το πιγούνι της, και μια κάπα που κάλυπτε τελείως τα τρία τέταρτα του σώματός της. Το δέρ-

μα που μπορούσε να δει η Άιλα ήταν τόσο ανοιχτόχρωμο, που διακρίνονταν οι φλέβες της, σαν μπλε γραμμές πάνω σε ένα λευκό μάρμαρο. Δεν ήταν μόνο πολλούς τόνους πιο ανοιχτόχρωμη από την Άιλα, αλλά και πολύ πιο ψηλή. Το πρόσωπό της ήταν μακρύ και γωνιώδες σε τρία σημεία, στα ζυγωματικά και στο πιγούνι, σμιλευμένο σαν διαμάντι.

Το σύμβολο έλαμψε για μια τελευταία φορά, και εμφανίστηκε ένα κορίτσι, σκοντάφτοντας ελαφρώς. Είχε το ασημί χρώμα των αστεριών, από τα μακριά ίσια μαλλιά του μέχρι το λαμπυριστό φόρεμα και τα γάντια του, τα οποία έφταναν ως τους αγκώνες του. Ένα συνεσταλμένο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο στρογγυλό του πρόσωπο, και μετά ίσωσε το σώμα του. «Να υποθέσω ότι έφτασα τελευταία;»

Η Κλίο έδειξε αμέσως την απέχθειά της για το κορίτσι. Η ηγέτιδα του Στάρλινγκ, όπως ακριβώς η Άιλα, ήταν καινούργια. Η κατάρτα του Στάρλινγκ ήταν από τις πιο σκληρές. Κανείς στο βασίλειό τους δε ζούσε μετά τα είκοσι πέντε του χρόνια.

Η Άιλα προχώρησε και της πρόσφερε το χέρι της. «Η Σελέστ, σωστά;»

Η Στάρλινγκ χαμογέλασε ζεστά. «Γεια σου, Άιλα».

«Γοητευμένος», είπε ο Γκριμ, κάνοντας μια υπόκλιση που έμοιαζε να κοροϊδεύει εκείνη που είχε κάνει ο Αζούλ πριν από λίγο.

Ο Σκάιλινγκ συνοφρυώθηκε μονάχα για μια στιγμή προτού προσφέρει στη Σελέστ και τα δικά του δάχτυλα, που τώρα λαμπύριζαν με το διαμάντι της Άιλα. «Κι άλλο νέο αίμα. Έχω ένα καλό προαίσθημα γι' αυτή την Εκατονταετηρίδα».

Η Κλίο τον κοίταξε με το φρύδι της υψωμένο. «Έτσι θα ελπίζει κι εκείνη», είπε, νεύοντας στη Σελέστ. «Δε θα είναι εδώ για την επόμενη».

Στο πρόσωπο της Στάρλινγκ ζωγραφίστηκε η απογοήτευση. Η Μούνλινγκ απλά γύρισε από την άλλη, με τη λευκή της κάπα να ανεμίζει πίσω της.

«Μη νιώθεις ξεχωριστή», είπε ο Αζούλ κλείνοντάς της το μάτι του. «Είναι πολύ δυσάρεστη με όλους».

Οι ηγέτες άρχισαν να διασχίζουν το μονοπάτι προς το παλάτι και η καρδιά της Άιλα χτυπούσε γρήγορα από ανυπομονησία. Ήταν τόσο επικεντρωμένη σε εκείνους, που δεν της είχε δοθεί η ευκαιρία να κοιτάξει γύρω της. Τον υπόλοιπο αιώνα το νησί ήταν τυλιγμένο με την καταιγίδα του. Όμως τώρα τα σύννεφα είχαν εξαφανιστεί.

Το Λάιτλαρκ ήταν ένα λαμπερό μέρος, γεμάτο γκρεμούς. Τα βράχια του ήταν λευκά σαν οστά και το φως του ήλιου έπεφτε σαν χρυσή βροχή. Μία από τις πρώτες πηγές δύναμης, το έδαφός του ακόμα δονούνταν από αυτήν, τραγουδώντας στην Άιλα ένα σιγαλό τραγούδι Σειρήνας. Μπορούσε να νιώσει την ισχύ του με κάθε βήμα, με κάθε ανάσα. Ρούφηξε το νησί με απληστία, σαν το κρασί που δεν της επιτρεπόταν ποτέ να αγγίζει. Εξίσου εθιστικό και επικίνδυνο.

Από το μυαλό της πέρασαν τα μαθήματα της Πόπι, στοιχεία σε ένα χαρτί που τώρα ήταν πραγματικά και απτά μπροστά της.

Πριν από χιλιάδες χρόνια το νησί κόπηκε σε αρκετά κομμάτια, έτσι ώστε κάθε βασίλειο να μπορεί να διεκδικήσει ένα κομμάτι. Οι Νάιτσειντ έφυγαν από το νησί έπειτα από λίγο, προκειμένου να δημιουργήσουν τη δική τους χώρα. Οι Γουάιλντλινγκ έφυγαν μετά τις κατάρες. Τα κομμάτια που απέμειναν ήταν το Νησί του Αστεριού για τους Στάρλινγκ, το Νησί του Ουρανού για τους Σκάιλινγκ, το Νησί του Φεγγαριού για τους Μούνλινγκ και το Νησί του Ήλιου για τους Σάνλινγκ. Μετά ήταν και η Ηπειρωτική Χώρα, όπου συγκεντρώνονταν παραδοσιακά όλα τα βασίλεια. Ήταν η βάση της Εκατονταετηρίδας.

Επίσης, ήταν η βάση των γαλαζοαίματων του Λάιτλαρκ.

Το κάστρο της Ηπειρωτικής Χώρας δέσποζε εκεί κοντά, τοποθετημένο ψηλά σε έναν βράχο σαν ένα πολύτιμο πετράδι πάνω σε ένα στέμμα, ενώ προεξείχε επικίνδυνα πάνω από τη θάλασσα. Ήταν τόσο μεγάλο, που θα μπορούσε να θεωρηθεί από μόνο του πόλη. Και αυτό ήταν καλό, αν σκεφτεί κανείς ότι ο βασικός του ένοικος δεν μπορούσε να βγει από εκεί.

Τουλάχιστον όχι κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Η Άιλα θα πρέπει να το κοιτούσε επίμονα, επειδή η Σελέστ αναστέναξε δίπλα της. «Λες να μας παρακολουθεί εκείνος;» ρώτησε χαμηλόφωνα.

Εκείνος. Ο ηγέτης του Σάνλινγκ και βασιλιάς του Λάιτλαρκ. Η τελευταία εναπομείνασα Πηγή, με αίμα από καθένα από τα τέσσερα βασιλεία που είχαν ακόμα παρουσία στο νησί. Διέθετε καθεμία από τις τέσσερις δυνάμεις του Λάιτλαρκ. Και, σύμφωνα με τις φήμες, ήταν ανυπόφορος.

Στο Λάιτλαρκ, και ακόμα πιο πέρα, η αγάπη είχε ένα τίμημα. Το να ερωτεύεσαι βαθιά και πραγματικά σήμαινε ότι σχημάτιζες έναν δεσμό που έδινε στο άτομο που αγαπούσες απόλυτη πρόσβαση στην ικανότητά σου. Μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε με αυτή: να τη χρησιμοποιήσει ή να την απορρίψει· ακόμα και να την κλέψει.

Γνωρίζοντας πολύ καλά πόσα άτομα ήθελαν πρόσβαση στην ατελείωτη δύναμή του, ο ηγέτης του Λάιτλαρκ δεν εμπιστευόταν κανέναν. Ήταν παρανοϊκός. Ψυχρός. Η Άιλα φοβόταν να τον συναντήσει. Ειδικότερα δεδομένου του πρώτου βήματος του σχεδίου που είχαν καταστρώσει η Πόπι και η Τέρα για εκείνη.

Κοίταξε το κάστρο και αντιστάθηκε στην ανάγκη της να ζαρώσει από φόβο. Αντί γι' αυτό, πέταξε τη μάσκα της γοητείας και έκανε μια χυδαία χειρονομία προς το παλάτι. Το παιχνίδι είχε αρχίσει και επισήμως.

«Το ελπίζω».

Στις πόρτες του κάστρου τούς περίμεναν πλήθη: Στάρλινγκ. Μούνλινγκ. Σκάιλινγκ.

Τη νύχτα που δημιουργήθηκαν οι κατάρες, πριν από πεντακόσια χρόνια, και οι έξι ηγέτες χάθηκαν. Η δύναμη και η ευθύνη τους μεταφέρθηκαν στους διαδόχους τους, και όλοι τους, εκτός από τον νέο βασιλιά, το έσκασαν από την αστάθεια του νησιού για να δημιουργήσουν τις νέες χώρες, εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από το νησί και ο ένας από τον άλλον. Κάποιοι υπήκοοι είχαν παραμείνει στο Λάιτλαρκ.

Κάποτε η Άιλα ρώτησε τη Γηραιά Γουάιλντλινγκ για ποιον λόγο να ήθελε κάποιος να μείνει στη σχεδόν αδιάκοπη καταραμένη καταιγίδα που το είχε κυριεύσει.

Η δύναμη βρίσκεται στο αίμα και στα κόκαλα του νησιού, είχε πει εκείνη. Το Λάιτλαρκ μεγαλώνει τις ζωές μας, μας δίνει πρόσβαση σε μια δύναμη πολύ μεγαλύτερη από τη δική μας. Και, το πιο σημαντικό, για πολλούς το Λάιτλαρκ είναι το σπίτι τους.

Δεν είχαν παραμείνει Γουάιλντλινγκ. Δε θα είχε βοήθεια από τον λαό της. Ήταν μόνη της.

«Μην ανησυχείς», είπε κοροϊδευτικά μια βαθιά φωνή δίπλα της. «Ούτε εγώ έχω θαναμαστές».

Το πλήθος κοιτούσε τον Γκριμ με ένα μείγμα φόβου και περιφρόνησης – η Άιλα παρατηρούσε τις αντιδράσεις τους προσεκτικά. Εκείνος έμοιαζε με ζωντανή νύχτα· τα ρούχα του θύμιζαν σκιά που είχε υφανθεί σε μετάξι. Αν οι Γουάιλντλινγκ βίωναν την περιφρόνηση στο Λάιτλαρκ, οι Νάιτσεϊντ ήταν δέκτες ενός αποκάλυπτου μίσους. Και, σύμφωνα με τα μαθήματα της Τέρα και της Πόπι, δεν είχαν γίνει ποτέ απολύτως δεκτοί στο νησί. Είχαν τη δική τους χώρα, ένα οχυρό που είχε διατηρηθεί για χιλιάδες χρόνια.

Επίσης, ο πόλεμος ανάμεσα στο Νάιτσεϊντ και το Λάιτλαρκ δεν είχε βοηθήσει.

Η Άιλα δε συνάντησε το βλέμμα του, παρόλο που ένιωθε τα μάτια του πάνω σε όλο της το σώμα. Της προκαλούσε ταραχή. Ένιωθε έναν ανεξήγητο ηλεκτρισμό στο δέρμα της. «Είμαι σίγουρη ότι τραβάς αρκετή προσοχή στην πατρίδα σου». Χαμογέλασε ευγενικά στο πλήθος, δοκιμάζοντας την αντίδρασή τους απέναντί της. Κάποιοι ανταπέδιδαν την κίνηση διστακτικά. Άλλοι ένιωθαν εμφανή αποστροφή βλέποντας εκείνη την πλανεύτρα που καταβρόχθιζε καρδιές. Δεν ξαφνιάστηκε. Όλα όσα αντιπροσώπευε ήταν απαγορευμένα. Μια Μούνλινγκ κάλυψε τα μάτια του παιδιού της κι έκανε ένα σήμα στον αέρα, σαν να προσπαθούσε να κρατήσει μακριά κάποιον δαίμονα.

«Αυτό είναι αλήθεια», παραδέχτηκε εκείνος. «Ωστόσο νιώθω... ανικανοποίητος».

Η Άιλα τον αγνόησε. Δε θα έπαιζε αυτό το παιχνίδι μαζί του, όποιο κι αν ήταν. Είχε το δικό της παιχνίδι να παίζει.

Το εσωτερικό του κάστρου έμοιαζε λες και είχε εισχωρήσει ένας ήλιος στο εσωτερικό του και έλουζε τους τοίχους με τη λάμψη του – μια ωδή στους Σάνλινγκ που το είχαν χτίσει. Τα πάντα ήταν χρυσαφένια. Το φως του ήλιου έμπαινε από μακριά παράθυρα, καλύπτοντας το ισόγειο με λαμπυριστό φως που αντανακλούσε πάνω στο λείο γυαλιστερό πάτωμα. Η Άιλα μισόκλεισε τα μάτια της για να τα προστατέψει από το φως λες και βρισκόταν ακόμα έξω. Μια δυνατή φωτιά έκαιγε ψηλά από πάνω τους σε έναν στρογγυλό πολυέλαιο, με φλόγες αντί για κρύσταλλα.

Ο ηγέτης του Σάνλινγκ δεν ήταν εκεί για να τους υποδεχτεί. Δε θα μπορούσε να είναι, ακόμα κι αν το ήθελε, πράγμα για το οποίο η Άιλα αμφέβαλλε. Η κατάρα των Σάνλινγκ ήταν να μηιώθουν ποτέ τη ζεστασιά του ήλιου ούτε να βλέπουν τη λαμπρότητα της ημέρας – αναγκασμένοι να αποφεύγουν αυτό που τους έδινε δύναμη. Ο βασιλιάς του Λάιτλark ήταν παγιδευμένος στο σκοτάδι των δωματίων του και μπορούσε να βγαίνει μόνο τη νύχτα. Ως προς αυτό, η Άιλα σκεφτόταν ότι ήταν ίδιοι. Είχε περάσει και η ίδια πολύ χρόνο παγιδευμένη μέσα.

Μια γυναίκα με τα ασημί ρούχα των Στάρλινγκ έκανε μια υπόκλιση μπροστά τους. Πίσω της, μια μικρή ομάδα προσωπικού μιμήθηκε την κίνησή της. Κάθε ηγέτης θα λάμβανε έναν υπηρέτη για ολόκληρη την Εκατονταετηρίδα. «Θα ήταν χαρά μας να σας οδηγήσουμε στα δωμάτιά σας».

Οδήγησαν κάθε ηγέτη σε τελείως διαφορετικά σημεία του κάστρου. Μακριά τον έναν από τον άλλον. Η Άιλα δεν ήξερε τι να σκεφτεί γι' αυτό. Σκόπιμο – κάθε λεπτομέρεια της Εκατονταετηρίδας ήταν σκόπιμη, αυτό της είχε διδάξει η Τέρα.

Μια νεαρή Στάρλινγκ περπατούσε προς το μέρος της αργά, ελαφρώς πλαγιώς, όπως ίσως θα πλησίαζε ένα παιδί ένα κουλουριασμένο φίδι. «Αρχόντισσά μου», είπε, με μια φωνή τόσο σιγανή, που η Άιλα έπρεπε να γείρει προς το μέρος της για να την ακούσει, κάτι που έκανε το κορίτσι να αποτραβηχτεί. Η Άιλα αντιστά-

θηκε στην παρόρμηση να κάνει έναν μορφασμό αγανάκτησης. Άραγε, πιστεύετε το κορίτσι πραγματικά ότι θα έτρωγε την καρδιά της στη μέση του προθαλάμου; Το είδος της ήταν άγριο, αλλά δεν ήταν ζώα. «Ακολουθήστε με».

«Άιλα», είπε προς την άκαμπτη πλάτη του κοριτσιού που προχωρούσε γρήγορα και εμφανώς ταραγμένο. Ήταν πολύ πιθανό η Άιλα να χρειαζόταν τη βοήθεια του κοριτσιού κάποια στιγμή – πράγμα που σήμαινε ότι θα έπρεπε να κερδίσει την αφοσίωσή του με κάποιον τρόπο. «Μπορείς να με φωνάζεις Άιλα».

«Όπως επιθυμείς», μουρμούρισε το κορίτσι.

Οδήγησε την Άιλα να ανέβει μια στριφογυριστή σκάλα στο κέντρο του κάστρου που οδηγούσε σε ένα αδιανόητο κουβάρι από διαδρόμους που συναντιόνταν και περνούσαν ο ένας πάνω από τον άλλο σαν γέφυρες. Όμως, σε αντίθεση με το παλάτι της στο βασίλειο του Γουάιλντλινγκ, αυτό έκλεινε όλο και περισσότερο όσο πιο βαθιά προχωρούσε. Της θύμιζε λαβύρινθο μέσα σε σπήλαιο. Ή φυλακή. Ξαφνικά φαντάστηκε τον βασιλιά ως ένα αρχαίο θηρίο, παγιδευμένο στο σκοτάδι· χαμένο στον λαβύρινθο που ήταν το κάστρο του. Έφτασαν σε έναν μεγάλο χώρο που δεν είχε ούτε ένα παράθυρο. Οι διάδρομοι έγιναν πιο κρύοι, οι τοίχοι πιο χοντροί.

Το κορίτσι σταμάτησε μπροστά σε μια αρχαία πέτρινη πόρτα. Με όλη τη δύναμη που έδειχνε να μπορεί να επιστρατεύσει, την έσπρωξε για να την ανοίξει.

Κάποιος είχε καταφέρει να φυτέψει ένα δέντρο στη μέση του δωματίου, με ροδαλά άνθη και καρπούς που η Άιλα δεν αναγνώριζε, ενώ οι ρίζες του ήταν χωμένες στο πέτρινο πάτωμα. Κισσός απλωνόταν στο ταβάνι, σε ένα όμορφο σχέδιο, καταλήγοντας στον τοίχο όπου ήταν κολημένο το κρεβάτι της, το οποίο ήταν καλυμμένο με φύλλα που έφταναν ως το πάτωμα.

Υπήρχαν κι άλλα. Η Άιλα διέσχισε το δωμάτιο και βγήκε σε μια πλατιά κυκλική βεράντα που προεξείχε πάνω από τη θάλασσα με έναν ιδιαίτερος επικίνδυνο τρόπο. Τα κύματα έσκαγαν από κάτω. Το κάστρο έμοιαζε με ένα παιδί γεμάτο περιέργεια, που ήταν κουρνιασμένο στην κορυφή του βουνού και έσκυβε επικίνδυνα στην άκρη.

Η Άιλα συνοφρυώθηκε. «Πόσο γερό είναι αυτό;» Έμοιαζε λες και η βεράντα θα μπορούσε να καταρρεύσει από στιγμή σε στιγμή ή ότι ακόμα και το ίδιο το κάστρο θα μπορούσε να γλιστρήσει από τον γκρεμό κατά τη διάρκεια μιας καταιγίδας.

«Όσο γερός είναι ο βασιλιάς, υποθέτω».

Σωστά. Η Άιλα το γνώριζε αυτό από τα μαθήματά της. Ο βασιλιάς του Λάιτλark δεν έλεγχε απλά τη δύναμη του νησιού – ήταν η δύναμη του νησιού. Αν του συνέβαινε κάτι, ολόκληρη η χώρα θα διαλυόταν και κάθε βασίλειο στο Λάιτλark θα έπεφτε. Γι' αυτό ήταν τόσο προσεκτικός. Όχι επειδή φοβόταν μήπως σκοτωθεί, αλλά επειδή φοβόταν μήπως του κλέψει κάποιος εκείνη την τρομερή δύναμη.

Άλλη μία ομοιότητα. Ούτε η Άιλα μπορούσε να ερωτευτεί. Δηλαδή, μπορούσε, αλλά όλοι τους φοβούνταν τον έρωτα μιας Γουάιλντλινγκ. Η κατάρτα τους καθιστούσε την αγάπη θανατική ποινή. Ομολογουμένως αυτό δεν ήταν και ό,τι πιο ευνοϊκό για ένα ειδύλλιο. Δεν είχε αποτελέσει πρόβλημα ως τώρα, στη σχετικά σύντομη, άδεια ζωή της Άιλα. Ωστόσο... Πόσο σκληρός θα ήταν ένας βασιλιάς που φοβόταν να ερωτευτεί για περισσότερα από πεντακόσια χρόνια; Απ' ό,τι φαινόταν, θα το μάθαινε σύντομα.

«Το δείπνο είναι στις οχτώ καμπάνες», είπε η νεαρή Στάρλινγκ προτού αρχίσει να σκαλίζει την ήδη τερατώδη φωτιά που έκαιγε στο τζάκι απέναντι από το κρεβάτι της.

«Αρκετή ζέστη κάνει», είπε η Άιλα. «Μην μπαίνεις στον κόπο».

Η Στάρλινγκ συνέχισε, μετακινώντας τα κάρβουνα με έμπειρο τρόπο. «Ο βασιλιάς έχει δώσει αυστηρές εντολές οι φωτιές να καίνε διαρκώς».

Τι παράξενη διαταγή... σκέφτηκε η Άιλα. Προτού προλάβει να ρωτήσει γιατί, η Στάρλινγκ είχε διασχίσει το δωμάτιο, έκανε μια γρήγορη υπόκλιση και έκλεισε την πόρτα πίσω της.

Η Άιλα είχε μόλις ολοκληρώσει την επιθεώρηση του μπάνιου της –πιο ευρύχωρο από εκείνο που είχε στην πατρίδα, με μια μπανιέρα στην οποία θα μπορούσε ακόμα και να κολυμπήσει–, όταν ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα της.

Την άνοιξε διστακτικά και βρήκε τη Σελέστ να στέκεται εκεί.

Η Άιλα αγκάλιασε άμέσως την ηγέτιδα του Στάρλινγκ. Άρχισαν να χοροπηδούν σε έναν μικρό κύκλο, αγκαλιάζοντας η μία την άλλη και γελώντας τόσο δυνατά, που η Άιλα έκλεισε την πόρτα με μια κλοτσιά για να μην ακουστούν τα γέλια τους στον διάδρομο.

Η Σελέστ σήκωσε το ένα της φρύδι. «Η Σελέστ, σωστά;» είπε, κάνοντας μια σοκαριστικά καλή και καθόλου κολακευτική μίμηση της Άιλα. Έριξε το ασημί κεφάλι της πίσω και γέλασε.

Το χαμόγελο της Άιλα έσβησε, καθώς αναρωτήθηκε μήπως δεν ήταν αρκετά πειστική. «Λες οι άλλοι...»

«Δεν υποπεύονται τίποτα», τη διέκοψε η Σελέστ. Πλατάγισε τη γλώσσα της κι έπιασε μια τούφα από τα μαλλιά της Άιλα. «Νόμιζα ότι θα τα έκοβες».

Η Άιλα αναστέναξε. «Προσπάθησα. Έριξα ένα βλέμμα στο ψαλίδι, και η Πόπι παραλίγο να με καρφώσει με αυτό. Κατάσχεσε κάθε ψαλίδι στο δωμάτιό μου».

«Κατάσχεσε;» Η Σελέστ ύψωσε το φρύδι της. «Μήπως πρέπει να σου υπενθυμίσω ότι εσύ είσαι η ηγέτιδα του βασιλείου σου;» Η Άιλα γέλασε, αλλά χωρίς καμία χαρά. Γύρισε για να προχωρήσει πιο βαθιά μέσα στο δωμάτιό της, και το χέρι της Σελέστ πήγε κατευθείαν στην πλάτη της. «Το έφερες;»

Έπιασε την αντανάκλασή της στον καθρέφτη. Κάτι κατά μήκος της σπονδυλικής της στήλης έλαμπε αχνά – θα πρέπει να έφταιγε η παρουσία της Σελέστ. Βλαστήμησε, ελπίζοντας να μην το είχε προσέξει κανένας άλλος, και έβγαλε το αστροραβδί. «Δεν μπορούσα να το αφήσω πίσω».

Η Σελέστ συνοφρυώθηκε. «Είναι ριψοκίνδυνο. Κρύψ' το καλά». Είχε δίκιο. Αν μάθαινε κάποιος ότι η Άιλα είχε αυτό το μαγικό αντικείμενο, η μυστική τους συμμαχία θα κινδύνευε.

Η Άιλα είχε βρει το αστροραβδί στα πράγματα της μητέρας της πέντε χρόνια νωρίτερα. Η απελπιστική ανάγκη της για ελευθερία ήταν πιο ισχυρή από τον φόβο της μήπως τη μεταφέρει κάπου επικίνδυνα, κι έτσι είχε ταξιδέψει στις νέες χώρες των βασιλείων για

μήνες προτού πέσει τελικά πάνω στη Σελέστ. Εκείνη ήταν η πρώτη φορά που συναντήθηκαν.

Η Σελέστ είχε αναγνωρίσει αμέσως το αστροραβδί ως ένα αρχαίο κειμήλιο του Στάρλινγκ. Η Άιλα δεν είχε ιδέα πώς είχε βρεθεί στα χέρια της μητέρας της πριν από τον θάνατό της. Και εφόσον και η οικογένεια της ίδιας της Σελέστ είχε πεθάνει πολλά χρόνια πριν, εξαιτίας της κατάρας που σκότωνε τους πάντες στο βασιλείο τους στα είκοσι πέντε τους, ούτε εκείνη ήξερε.

Παρόλο που ανήκε στους Στάρλινγκ, η Σελέστ δεν το είχε ζητήσει ποτέ πίσω. Αυτό είχε σηματοδοτήσει την απαρχή της φιλίας τους – δύο ηγέτιδες βασιλείων, με εκατοντάδες χιλιόμετρα να χωρίζουν τις χώρες τους, έχοντας ένα κοινό: ήθελαν και οι δυο απελπισμένα να λύσουν τις κατάρες σε αυτήν την Εκατονταετηρίδα.

Για τη Σελέστ, η διάλυση της κατάρας της ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου. Όχι μόνο για εκείνη, αλλά για ολόκληρο τον λαό της.

Για την Άιλα... τα πράγματα ήταν ακόμα πιο περίπλοκα. Κανείς δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο μικρό είχε γίνει το βασιλείο τους. Είχαν πεθάνει περισσότεροι Γουάιλντλινγκ απ' όσους είχαν γεννηθεί. Σε κάθε γενιά οι δυνάμεις τους γίνονταν όλο και μικρότερες. Τα δάση είχαν συρρικνωθεί. Η άγρια ζωή είχε εξαφανιστεί. Με τον ρυθμό που συρρικνώνονταν η χώρα της και ο λαός της, δε θα είχαν απομείνει Γουάιλντλινγκ ως την επόμενη Εκατονταετηρίδα.

Η Άιλα δεν είχε συμφωνήσει ποτέ με το σχέδιο της Πόπι και της Τέρα. Ήταν πάρα πολύ περίπλοκο. Πάρα πολύ ξευτελιστικό. Έτσι, είχε δημιουργήσει μια νέα στρατηγική με τη Σελέστ.

«Καλύτερα να φύγω», είπε η φίλη της, αφού αξιολόγησε το δωμάτιο της Άιλα. «Για να ξέρεις, το δωμάτιό σου είναι καλύτερο από το δικό μου. Αν και το δικό μου δε βρίσκεται σε μια τόσο παγωμένη και αρχαία γωνιά του κάστρου».

Η Άιλα έκανε έναν μορφασμό αποδοκμασίας. «Θα σε δω στο δειπνο».

Η Σελέστ γύρισε, ενώ κατευθυνόταν προς την πόρτα, και ένα μοχθηρό χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό της. «Κι έτσι, λοιπόν, αρχίζει».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

ΑΙΜΑ

Ο ήλιος είχε δύσει. Έμοιαζε με κρόκο αυγού μισοφαγωμένου από τον ορίζοντα, όταν η Άιλα άνοιξε τη διπλή πόρτα και κοίταξε το φεγγάρι που κίνησε να υψώνεται στον ουρανό. Είχε αρχίσει να ετοιμάζεται και φορούσε μόνο το νυχτικό της. Οι αραχνοϋφαντες λευκές κουρτίνες ανέμιζαν από το αεράκι, χαϊδεύοντας τα μπράτσα της και πέφτοντας πάνω στα γυμνά της γόνατα και τα δάχτυλα των ποδιών της. Βγήκε στη βεράντα, με την πέτρα παγωμένη κάτω από τα πόδια της. Εισέπνευσε την αλμύρα.

Ανέβηκε προσεκτικά στην πλατιά πέτρινη κουपाστή της βεράντας, φέρνοντας τα γόνατά της στο στήθος της. Και όπως ακριβώς έκανε στην πατρίδα όταν ήταν μόνη στο δωμάτιό της, όποτε ένιωθε αγχωμένη και μόνη και παγιδευμένη, άρχισε να τραγουδάει.

Το τραγούδι ήταν ένα από τα χαρακτηριστικά στοιχεία των Γουάιλντλινγκ, κάτι που σαγήνευε. Όπως έκαναν οι αδελφές τους, οι Σειρήνες της θάλασσας. Η φωνή της Άιλα ήταν αφύσικα καλή, σαν μετάξι μαζί με βελούδο και βαθιά όνειρα. Το ήξερε και της άρεσε ο ήχος. Της άρεσε το γεγονός ότι η φωνή της μπορούσε να είναι βαθιά σαν τον πυθμένα του ωκεανού και λεπτή σαν τους μελωδούς, εκείνα τα καμπανάκια που ηχούν από τον άνεμο. Δε χρειαζόταν μουσική. Η θάλασσα από κάτω της έφτανε, με τα κύματά της να σκάνε άγρια πάνω στα τρομακτικά λευκά βράχια του νησιού, λες και προσπαθούσαν να τη δουν καλύτερα.

Συνέχισε να τραγουδάει, με λέξεις και μελωδίες χωρίς νόημα, αφήνοντας τη φωνή της να κυματίζει, να ανεβαίνει και να πέφτει, σαν να ζωγράφιζε σε έναν πελώριο καμβά. Τραγουδούσε στη θάλασσα, στο φεγγάρι, στο σκοτάδι που γινόταν όλο και πιο έντονο. Σε όλα τα πράγματα που δεν μπορούσε να δει από τα βαμμένα παράθυρά της στο βασιλείο του Γουάιλντλινγκ. Τελείωσε με μια ψηλή νότα, τραβώντας την όσο περισσότερο μπορούσε χωρίς να πάρει άλλη ανάσα. Χαμογέλασε στον εαυτό της, νιώθοντας πάντοτε έκπληκτη από αυτό που έβγαινε από το στόμα της: πάντοτε ανακουφισμένη από το πώς καθυσόχαζε ακόμα και τις πιο σκοτεινές σκέψεις της.

Και ακούστηκε χειροκρότημα.

Η Άιλα γύρισε απότομα και είδε έναν άντρα σε ένα άλλο μπαλκόνι μερικά μέτρα μακριά, χωμένο τόσο βαθιά μέσα στο κάστρο, που δεν το είχε προσέξει καν. Αιφνιδιασμένη και σχεδόν με τα εσώρουχά της, η Άιλα πήρε μια κοφτή ανάσα. Γύρισε υπερβολικά γρήγορα, τρομαγμένη. Τα χέρια της στροβιλίστηκαν στα πλευρά της, όμως ήταν άσκοπο – η βαρύτητα ήταν πάρα πολύ ισχυρή.

Το σώμα της έπεσε από την κουπαστή προς τα πίσω. Η ανάσα βγήκε από το στήθος της και η Άιλα ούρλιαξε βουβά, καθώς έπεφτε, προσπαθώντας να αρπάξει τον νυχτερινό αέρα λες και τα αστέρια ήταν πατήματα. Όμως μονάχα αέρας περνούσε ανάμεσα από τα δάχτυλά της κι εκείνη έπεφτε... έπεφτε... Έως ότου η θάλασσα βρυχήθηκε από κάτω και το κεφάλι της χτύπησε στην επιφάνειά της.

Η Άιλα ανακάθισε τόσο γρήγορα, που αναγούλιασε βγάζοντας θαλασσινό νερό. Ο λαιμός της έκαιγε. Βλεφάριζε ασταμάτητα. Σκούπισε το στόμα της με την ανάστροφη της παλάμης της.

Διαπίστωσε ότι βρισκόταν ξανά στη βεράντα της, μέσα σε μια λίμνη νερού. Τα μαλλιά της έσταζαν. Το νυχτικό της είχε κολλήσει στο σώμα της, μουσκεμένο. Η κορυφή του κεφαλιού της βροντούσε από τον πόνο. Όταν τα δάχτυλά της άγγιξαν διστακτικά το σημείο, περίμενε ότι θα έβρισκε αίμα. Δε βρήκε.

Ήταν ζωντανή. Δεν είχε πνιγεί, όπως κανονικά θα έπρεπε να είχε γίνει. Εκείνο το άτομο, εκείνο που την παρακολουθούσε, θα πρέπει να την έσωσε. Μετά την παράτησε εδώ χωρίς να μπει καν στον κόπο να δει αν θα ξυπνούσε. Ποιος θα έκανε κάτι τέτοιο;

Το πιο παράξενο δεν ήταν ότι την είχε παρατήσει εκεί... αλλά ότι την είχε σώσει. Αφότου δημιουργήθηκαν οι κατάρες, είχε επικρατήσει χάος. Εκείνο το βράδυ οι έξι ηγέτες των βασιλείων θυσιάστηκαν με αντάλλαγμα μια προφητεία που υποσχόταν πως θα ήταν το κλειδί που θα ακύρωνε τις κατάρες. Η Τέρα και η Πόπι ισχυρίζονταν ότι η πρόγονός της ήταν εκείνη που είχε θυσιαστεί πρώτη.

Είτε ήταν αλήθεια είτε όχι, η Άιλα δεν μπορούσε ούτε καν να φανταστεί το κουράγιο που είχε χρειαστεί για να δώσουν τις ζωές τους έτσι ώστε να έχουν οι λαοί τους μια ευκαιρία να σωθούν. Η δύναμη που χορήγησαν οι έξι τους στο νησί και η οποία μεταφέρθηκε στα βασιλεία τους κατέστησε την Εκατονταετηρίδα δυνατή. Κάθε εκατό χρόνια, για εκατό μέρες, δινόταν στα έξι βασιλεία μια ευκαιρία να σωθούν χάρη σε εκείνη τη θυσία.

Η προφητεία ότι οι κατάρες μπορούσαν να λυθούν είχε τρία μέρη, τα οποία είχαν ερμηνευτεί με διάφορους τρόπους μέσα στους αιώνες. Ο ένας ήταν ξεκάθαρος: για να εξαλειφθούν οι κατάρες, ένας από τους έξι ηγεμόνες έπρεπε να πεθάνει. Γι' αυτό η Εκατονταετηρίδα ήταν τόσο επικίνδυνη, γι' αυτό όλοι τη φοβούνταν και προετοιμάζονταν γι' αυτή, γι' αυτό η Τέρα εκπαίδευε την Άιλα στη μάχη από τότε που περπάτησε.

Ο ξαφνικός θάνατος της Άιλα από πνιγμό ίσως να ήταν το πρώτο βήμα για την εκπλήρωση της προφητείας. Όμως, για κάποιον λόγο, το άτομο στο μπαλκόνι ήθελε να την κρατήσει ζωντανή. Γιατί;

Καμπάνες αντήχησαν στο κάστρο, κάνοντας την Άιλα να τινάχτει τρομαγμένη. Τις μέτρησε και μετά βλαστήμησε.

Για το πρώτο δείπνο θα αφιέρωνε κανονικά μία ώρα στα μαλλιά της, τακτοποιώντας τα σε ένα περίπλοκο σχέδιο πάνω στο κεφάλι της. Υποτίθεται ότι θα διάλεγε την τέλεια τουαλέτα, θα άλει-

φελοσιόν με άρωμα τριαντάφυλλο στο δέρμα της μέχρι να το κάψει να γυαλίζει, και θα βαφόταν με ακρίβεια, χρησιμοποιώντας εργαλεία που είχε μάθει να χειρίζεται με την ίδια ικανότητα με την οποία χειριζόταν τα μαχαίρια της. Όλα αυτά που της είχε διδάξει η Πόπι.

Αντί γι' αυτό, χτένισε τα βρεγμένα μαλλιά της με τα δάχτυλά της και παραλίγο να γλιστρήσει πάνω στα νερά που έπεσαν, φόρεσε το πρώτο φόρεμα που μπόρεσε να βρει, καθώς και ένα ζευγάρι μεταξωτές παντόφλες, και άρπαξε το στέμμα της την τελευταία στιγμή, τοποθετώντας το πρόχειρα στο κεφάλι της καθώς έβγαине βιαστικά από την πόρτα.

Παραλίγο να πέσει πάνω στην ίδια νεαρή Στάρλινγκ από πριν. Το μικροσκοπικό στόμα της ήταν ανοιχτό από το σοκ και σήκωσε τα χέρια της ενστικτωδώς, προσπαθώντας να προστατευτεί από μια επίθεση. «Από εδώ... Άιλα».

Μια ντουζίνα διαδρόμους μετά, οι πόρτες της τραπεζαρίας άνοιξαν και όλοι γύρισαν να την κοιτάξουν.

Η Άιλα ευχήθηκε να ήταν Νάιτσειντ, έτσι ώστε να μπορέσει να εξαφανιστεί.

Η Σελέστ έγειρε στην πλάτη της καρέκλας της, με τα φρύδια της υψωμένα.

Ο Αζούλ ακούμπησε κάτω το κύπελλο που κρατούσε.

Η Κλίο την κοιτούσε με ακόμα μεγαλύτερη περιφρόνηση από πριν. Πάνω στη βιασύνη της, η Άιλα είχε φορέσει ένα από τα πιο τολμηρά της φορέματα, ένα φόρεμα που είχε την οδηγία να φορέσει πολύ αργότερα στο παιχνίδι. Ο σκελετός του κορσέ ήταν ορατός, το ύφασμα σχεδόν διάφανο. Η φούστα είχε ένα σκίσιμο που έφτανε μέχρι πάνω στο πόδι της, ως τον μηρό της. Η κάπα της ήταν από πράσινη δαντέλα και συνδεόταν με ένα βαθύ ντεκολτέ.

Ο Γκριμ έδειχνε να το διασκεδάσει, παρακολουθώντας κάθε της βήμα με έναν τρόπο που την έκανε να κοκκινίζει και της προκαλούσε τρόμο.

Υπήρχε και κάποιος άλλος στην κορυφή του τραπεζιού. Το ίδιο

άτομο που την παρακολουθούσε να τραγουδάει – εκείνος που πρέπει να την έσωσε και μετά την παράτησε: ο Όρο, ο βασιλιάς του Λάιτλαρκ, ηγέτης των Σάνλινγκ.

Τα μαλλιά του ήταν σαν πλεγμένο χρυσάφι, τα μάτια του κεχριμπαρένια και άδεια σαν κερήθρα. Τα μοχθηρά μάτια του την κάρφωναν. Συνοφρυώθηκε και της ένευσε κοφτά για να την καλωσορίσει, καθαρά από υποχρέωση.

Γιατί την είχε σώσει ο βασιλιάς; Απλά και μόνο για να την κοιτάξει τόσο περιφρονητικά.

Εκείνη του ανταπέδωσε το ψυχρό νεύμα και κάθισε στην άδεια καρέκλα δίπλα του, βλαστημώντας όποιον την είχε τοποθετήσει εκεί.

Τα βρεγμένα μαλλιά της Άιλα έπεφταν πάνω στο μπράτσο της και το νερό κυλούσε στο δέρμα της, στάζοντας στο πάτωμα δίπλα της. Το σώμα της έτρεμε ελαφρώς, παγωμένη όπως ήταν, καθώς εκείνο το δείγμα φορέματος με το σχεδόν ανύπαρκτο ύφασμα δεν έκανε απολύτως τίποτα για να τη ζεστάνει.

Η χλευαστική φωνή είχε επιστρέψει: *Είσαι έτοιμη, Άιλα;*

Φυσικά και δεν ήταν. Πώς είχε φερθεί τόσο ανόητα, ώστε να δεχτεί την πρόσκληση της Εκατονταετηρίδας; Να πάρει μέρος σε ένα τόσο θανάσιμο παιχνίδι;

Ένας από τους έξι ηγέτες έπρεπε να πεθάνει. Ως η νεότερη και με τη μικρότερη εμπειρία, θα ήταν ανόητη αν πίστευε ότι δε θα πέθαινε η ίδια. Ειδικά τη στιγμή που κόντεψε να πεθάνει δύο φορές ήδη, και ακόμα δεν είχε τελειώσει καν η πρώτη μέρα.

Αν ήταν έξυπνη, θα έφευγε εκείνη τη νύχτα χρησιμοποιώντας το αστροραβδί της.

Αν ήθελε να ζήσει, θα εγκατέλειπε το νησί, το βασίλειό της, τον λαό της, το καθήκον της, και δε θα κοιτούσε ποτέ πίσω. Οι περιοχές πέρα από το Λάιτλαρκ και τις νέες χώρες ήταν ως επί το πλείστον ανεξερεύνητες. Πάντοτε αναρωτιόταν γι' αυτές. Θα ήταν επικίνδυνο να ταξιδέψει εκεί, αλλά σίγουρα όχι πιο επικίνδυνο από την Εκατονταετηρίδα.

Δεν μπορούσε. Όχι αν ήθελε να είναι πραγματικά ελεύθερη. Η

κατάρα της δε θα της επέτρεπε ποτέ να έχει την ολοκληρωμένη ζωή που ήθελε, με τους ανθρώπους που αγαπούσε περισσότερο. Την Τέρα. Την Πόπι. Τη Σελέστ.

Αν πήγαιναν όλα σύμφωνα με το σχέδιο, δε θα χρειαζόταν να παραμένει ξανά κρυμμένη σαν μυστικό. Δε θα ντρεπόταν ποτέ γι' αυτό που ήταν. Θα μπορούσε να οδηγήσει τον λαό της στην ευημερία και να ταξιδεύει στις νέες χώρες ανενόχλητη να επισκέπτεται τη Σελέστ όποτε ήθελε.

Η Άιλα είχε περάσει αμέτρητες ώρες της ζωής της μελετώντας τους άλλους, μαντεύοντας τα κίνητρά τους. Η ελευθερία ήταν δική της.

Ο Όρο παρατήρησε τα μαλλιά της που έσταζαν, και είχε το θράσος να χαμογελάσει. «Ξέρω ότι οι θάλασσές μας είναι ακαταμάχητες... αλλά, σε παρακαλώ, στο μέλλον φρόντισε να πηγαίνεις για κολύμπι νωρίτερα το απόγευμα, έτσι ώστε να μη μας αφήνεις να περιμένουμε». Σήκωσε ελαφρώς το πιγούνι του. Το στέμμα πάνω στο κεφάλι του ήταν χρυσό και έλαμπε, οι κορυφές του μυτερές σαν καρφιά. «Είναι πολύ αγενές... αν και ίσως οι προσδοκίες που είχα για το βασίλειό σου ήταν εξαρχής υπερβολικά υψηλές».

Τα μάτια της Κλίο έλαμπαν από τη θυμηδία, απολαμβάνοντας το κόκκινο χρώμα που η Άιλα μπορούσε να νιώσει να απλώνεται στα μάγουλά της. «Κολύμπι σε αυτή τη θάλασσα τέτοια ώρα; Είναι άγριο αυτό το κατοικίδιο. Ούτε ένας Μούνλινγκ δε θα σκεφτόταν να κάνει τέτοιο πράγμα κατά τη διάρκεια της Εκατονταετηρίδας. Μόνο ένας ανόητος θα το έκανε».

Άγρια. Κατοικίδιο. Ανόητη. Η Μούνλινγκ είχε καταφέρει να χωρέσει μια σειρά από προσβολές σε μερικές μόνο σύντομες προτάσεις.

«Σίγουρα όχι όταν θα είχε πανσέληνο», είπε απαλά η Άιλα, με τις λέξεις να της ξεφεύγουν προτού προλάβει να τις συγκρατήσει. Σιωπή.

Μαχαιροπίρουνα χτύπησαν μεταξύ τους από κάπου στο δωμάτιο.

Η κατάρα των Μούνλινγκ σήμαινε ότι κάθε πανσέληνο η θά-

λασσα έπαιρνε δεκάδες ζωές από το βασιλείο τους, πνίγοντας οποιονδήποτε βρισκόταν πολύ κοντά στην ακτή. Αυτό καθιστούσε το μακρινό εμπόριο σχεδόν αδύνατο, έκανε τη ζωή κοντά στον ωκεανό επικίνδυνη και είχε καταστρέψει τελείως την οικονομία των Μούνλινγκ.

Η Άιλα μετάνιωσε αμέσως για τα λόγια της. Ο τρόπος που την κοίταξε η Κλίο με μισόκλειστα μάτια, σαν ένα βέλος που σημάδευε τον στόχο του, την έκανε να νιώσει σαν να είχε μόλις κάνει επισήμως τον πρώτο της εχθρό.

Προτού προλάβει να πει κάποιος άλλη λέξη, τοποθετήθηκε ένα πιάτο μπροστά στην Άιλα. Πάνω του βρισκόταν μια ματωμένη καρδιά.

«Προέρχεται από τον χειρότερο των φυλακών μας», είπε απαλά ο Όρο. «Έναν δολοφόνο γυναικών».

Η Άιλα έπρεπε να επιστρατεύσει όλη της τη δύναμη για να του χαμογελάσει ζεστά. «Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας. Ωστόσο, προτιμώ να τρώω μόνη. Κάποιοι το βρίσκουν... ενοχλητικό». Κοίταξε γύρω της ψάχνοντας τη Στάρλινγκ που την είχε οδηγήσει στην τραπέζια. «Μπορείς να τη στείλεις στο δωμάτιό μου για αργότερα;»

«Ανοησίες...» είπε ο Όρο. Κοίταξε την καρδιά και μετά την Άιλα. «Φάε!»

Μπορούσε να νιώσει το βλέμμα όλων πάνω της. Είχε περάσει καιρός από τότε που είχαν συναντήσει μια Γουάιλντλινγκ. Η Άιλα πήρε προσεκτικά το πιρούνι και το μαχαίρι της, νεύοντας με ευγένεια στον οικοδεσπότη της, και έκοψε ένα κομμάτι από την καρδιά, με το αίμα να κυλάει από μέσα της, γεμίζοντας το πιάτο της. Εισέπνευσε τη μεταλλική μυρωδιά. Μετά έφαγε το κομμάτι.

Ο Γκριμ κατέβασε με δύναμη το κύπελλό του στο τραπέζι. «Άιλα, όσο κι αν σου πηγαίνει το αίμα στα χείλη, διαισθάνομαι την απέχθεια του καλού μου φίλου Αζούλ για... τις απολαύσεις των Γουάιλντλινγκ». Όντως, παρόλο που ήταν προφανές πως ο Σκάλινγκ προσπαθούσε να φανεί ευγενικός, έδειχνε άρρωστος. Ο Γκριμ ένευσε στο προσωπικό. «Παρακαλώ, στείλτε το πιάτο στα διαμερίσματά της».

Μίλησε λες και το κάστρο ήταν δικό του, όχι του Όρο. Ο ηγέτης του Σάνλινγκ βλεφάρισε, αλλά δε σταμάτησε τον νεαρό Σκάλινγκ που έσπευσε να πάρει το πιάτο της Άιλα. «Έχεις ευαίσθητο στομάχι, Γκρίμσο;»

Ο Νάιτσεϊντ χαμογέλασε, με το λακκάκι να επιστρέφει. «Όλοι έχουμε τις αδυναμίες μας, Όρο», είπε. «Σε αυτές βασίζομαι».

Η Άιλα άντεξε με κάποιον τρόπο να καθίσει στο δείπνο χωρίς να χρειαστεί να ζητήσει συγγνώμη και να αποχωρήσει. Μετά πέρασε την υπόλοιπη νύχτα αναγουλιάζοντας στην προσπάθειά της να κάνει εμετό το αίμα.

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΗΝ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ

Κάθε εκατό χρόνια το νησί του Λάιτλαρκ εμφανίζεται μόνο για εκατό μέρες για να φιλοξενήσει ένα θανάσιμο παιχνίδι, στο οποίο οι ηγέτες έξι βασιλείων προσπαθούν να λύσουν τις κατάρες τους και να κερδίσουν απaráμιλλη δύναμη. Κάθε ηγέτης έχει κάτι να κρύψει. Και κάθε κατάρα απειλεί να καταστρέψει έναν ολόκληρο λαό. Για να τις λύσουν –και να σώσουν τους εαυτούς τους και τα βασιλείά τους– ένας ηγέτης πρέπει να πεθάνει.

Για να επιβιώσει, η Άιλα Κράουν πρέπει να πει ψέματα, να εξαπατήσει, να προδώσει.

Την ίδια στιγμή που η αγάπη
περιπλέκει τα πάντα...

Από 14 ετών

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΑΔ. ΠΡΟΣ. ΣΠΕΣ 3/05/97